

dine Tegninger særskilt, thi de kunne ikke forstaaes uden Teksten; de høre sammen. Jeg har ikke hørt nogen Grund, hvorfor ikke den almindelige Regel skal gælde i dette Tilfælde. Dertil skal jeg indskrænke mig.

Bjerre: Ved Sagens første Behandling tillod jeg mig at gøre opmærksom paa, at ved det nye Forhold, der skulde indrettes mellem Kreditorerne paa den ene Side og Forfatterne og Kunstnerne paa den anden Side, var der et Par Punkter, hvor man stillede Kreditorerne for gunstig. Jeg havde Betænkning ved at gaa ind paa, at man skulde kunne udgive en Mand's Bærter, medens han levede, og endnu mere Betænkning ved, at man skulde kunne udgive Rub og Stub efter en Kunstner, naar han var død, alt, hvad der fandtes i hans Atelier, og at Kreditorerne for at blive skyldstgjorte skulde kunne tage det altsammen. Med Hensyn til det første Punkt har jeg opåbøvet mine Betænkninger og undladt at stille Endringsforslag derom, idet jeg maa indrømme, dels at det næsten er umuligt at stille et medierende Forslag derom, som ikke enten bliver betydningløs, eller ogsaa giver Kreditorerne for lidt Ret igen, og dels maa jeg indrømme Rigtigheden af den Betragtning, at man kan stille en Kreditor for ugunstig, saaledes at det bliver til Skade for Kunstneren selv, idet man nemlig saa ikke vil give ham Kredit. Det er navnlig det sidste Punkt, som har gjort, at jeg ikke vilde stille Endringsforslag. Derimod har jeg ikke, hvad det andet Punkt angaar, opgivet at stille Endringsforslag, som gaar ud paa, at i Tilfælde af Strid mellem en afdød Kunstners Arvinger og hans Kreditorer eller mellem disse indbyrdes om, hvilke kunstneriske Efterladenskaber der kunne offentliggøres eller hortsælges, uden at Kunstnerens Anseelse lider derunder — i Tilfælde af Strid derom mellem Arvingerne og Kreditorerne og disse indbyrdes, skal Sagen afgøres af Kunstakademiet, og den Kendelse, som der falder, skal være afgørende, endelig, definitiv. Der bliver sagt dertil i Lovforslagets Motiver og ogsaa af Hvertallet i Udvalget, at det behøves ikke, for Coutumen er nu, at saa at sige Rub og Stub sælges bort ved offentlig Auktion efter en afdød Kunstner, men dertil vil jeg for det første bemærke, at der er mange Kunstnere, som netop paa Grund af denne uheldige Coutume brænde en Masse Ting, som de gerne vilde opbevare. Det veed jeg bestemt fra flere Kunstnere, at de ere bange for, at Ting, som de nødig ville have ud i Verden, skulle komme ud i Verden ved deres Død, og derfor brænde dem længe, forinden

de dø. Dernæst skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at man ikke kan vide, om virkelig Rub og Stub vil blive solgt efter en Kunstner ved offentlig Auktion. Saa længe det kun er Arvingerne, der kunne afgøre det, saa maa man antage, at der i hans Atelier er mange Ting, som de lægge til Side. Der kan sælges meget, som er kun tre kvart eller halv færdigt eller en kvart begyndt, men der bliver ikke solgt noget som f. Eks. et kaad Indfald, som maaste kunde til Dels, hvis man vilde dømme ham strengt, sætte en Blet paa Kunstnerens Person, eller saadanne intime Familiefscener, som en Mand med Uresjølelse vilde skamme sig ved at lade komme ud i Publikum. Der kan blive solgt noget ufærdigt, men det daarlige eller særlig flette, der kunde ned sætte Kunstneren i Mennefters Agtelse og ned sætte hans kunstneriske Værdi, tror jeg ikke, man har Eksempler paa bliver solgt. Hvad det angaar, at Kunstakademiet ikke skulde kunne være det rette Forum at forelægge Sagen for, fordi der er Vølgegang i Anstuelserne, maa jeg dog fremdeles holde paa, at hvor meget det end gaar op og ned i denne Henseende med Kunstnernes forskellige Opfattelser, saa vil det dog altid blive det bedste Sted, hvortil man kan henvise Sagen; det vil være den eneste og bedste Autoritet, og jeg kan aldeles ikke forstaa, at ikke den Afgørelse, som Kunstakademiet træffer, ogsaa maa blive endelig, saa at der ikke atter skal kunne træffes en anden Afgørelse. Jeg er ikke Jurist, og jeg udtaler mig med stor Forsigtighed, men det forekommer mig, at naar Kunstakademiet een Gang har haft Sagen til Afgørelse, saa kan det ikke oftere saa Sagen til Afgørelse, og saa er det dermed bestemt, at denne Skitse, Studie, Bagatel, eller hvad det er, ikke maa offentliggøres. Saa bliver der sagt, at det kunde tænkes, at Arvingerne fragaa Arv og Gæld og saa maaste sælge det og gøre det i Benge for paa den Maade at jnyde Kreditorerne for det Beløb, de kunne faa. Dertil vil jeg sige, at jeg tror, at det allermeste ville de brænde. Jeg tænker nærmest paa de Ting, som de absolut ville brænde, men lad os tænke os, at en Ting forestiller en intim Familiefcene og desl., som Kunstakademiet havde jagt om, at det ikke skulde offentliggøres, men de vilde jo ogsaa nødig brænde det, hvis det ikke blev paalagt dem som Pligt, hvad jeg for øvrigt ikke vilde have noget imod, saa siger jeg: lad dem beholde en saadan enkelt Bagatel, naar Kunstnerens Bo sælges ved offentlig Auktion, det bliver meget lidt, som man ikke skal misunde de paagældende, saa meget mindre som Kunstnerne jo i Almindelighed